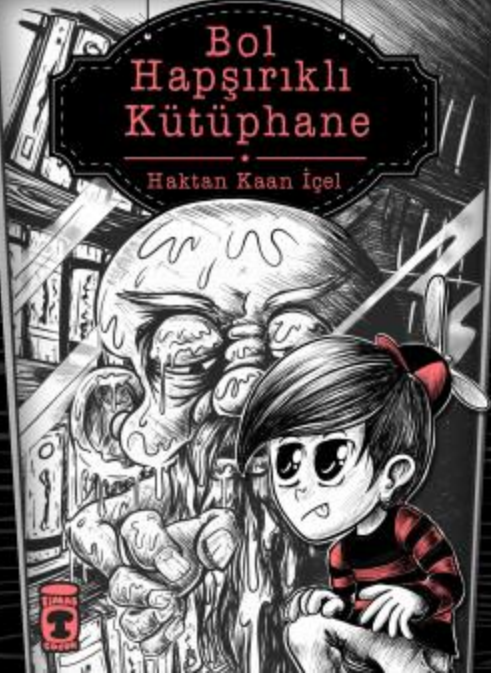

CAN AVAR

Bol Hapşırıklı Kütüphane

Haktan Kaan İçel

i y i k i k i t a p l a r ı m v a r . . .

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2020

CAN AVAR

BOL HAPŞURUKLU KÜTÜPHANE

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Tülay Öncü
Kapak Tasarımı Sefer Koçan
İç Tasarım Nur Kayaalp

1. Baskı Kasım 2020
Uluslararası Seri No 978-605-08-3471-0

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayk öşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 5027
CAN AVAR / 7
Raf: 6-10 Yaş Öykü / Hikâye

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2020 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

CAN AVAR

BOL HAPŞURUKLU KÜTÜPHANE

HAKTAN KAAN İÇEL

Resimleyen: Ozan Murat Özfen

HAKTAN KAAAN İÇEL

1984 yılında İstanbul'da doğan Haktan Kaan İçel, öğretim hayatını aynı şehirde devam ettirdi. Maltepe Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo-Sinema-TV bölümünden mezun olduktan sonra kısa film çalışmaları yaptı. Çeşitli dizilerde senarist olarak yer aldı.

2002 yılında Mahzen Öykü Yarışması'nda "Kalplerdeki Mutluluk Masalı" öyküsüyle birinci seçildi. Aynı öykü 2003 yılında *Ölümsüzler* adlı antolojide yer aldı.

2006 - 2011 yılları arasında Xasiork Öykü ve Roman Yarışması jürisinde yer alan İçel, son yıllarda çocuk ve gençlik yazını ile ilgilenmektedir.

Xasiork Dergi, Zifir, Genç Haberler, Genç Kalemler, Come gibi dergilerde yazıları ve öyküleri yayımlanmıştır. *Kült, Kitsch, Klîşe, Sinemasal Dünya* ve *Bakınız* adlı bloglarda yazıları yayımlanan yazar, belli aralıklarla bu dergilere yazmaya devam etmektedir.

OZAN MURAT ÖZFEN

1986 sonbaharında, mühendis bir babanın ve yönetici asistanı bir annenin aşklarının meyvesi olarak, İstanbul'da dünyaya geldi. Elinde kalemle doğmuş olmasa da çok küçük yaşlarda kalem ve kokulu silgi ile tanıştı. Çocukluğundan itibaren çizgi roman ve karikatüre büyük ilgi duymaya başladı. Ailesi okumasına izin verdiği halde, çizgi romanları ders kitaplarının arasına sokup gizlice okumak gibi gereksiz heyecanlar yaşadı. Kenan Evren Anadolu Lisesi'nde okuduğu dönemde kendi yazdığı öyküleri resimlemeye başladı. Mizah dergilerinin kapılarını aşındırdı. Kaleme duyduğu tutku, Yıldız Teknik Üniversitesi'nin yetenek sınavlarında İletişim Tasarımı Bölümü'nü kazanmasına vesile oldu. Üniversite öğrencisiyken bir motosiklet dergisinde illüstratör olarak çalışmaya başladı ve profesyonel çizeriğe ilk adımını attı. Normal şartlarda 4 yılda mezun olunan üniversiteden, 7 yılda mezun olan bu tembel tosbağa, mizah dergilerinin kapılarını aşındırmaya devam ediyor.

CAN AVAR
BOL HAPŞURUKLU
KÜTÜPHANE

KORKUT KORKMAZ

HAYAL ETSEVER

CAN AVAR

**BUGÜN PEK İŞTAHIM YOK,
ANNEME SORSANIZ HİÇBİR
ZAMAN KALAMAM TOK!**

Başım çok ağrıyordu. Nedenini söylememe gerek var mı? Var tabii ki! Yoksa nasıl anlayacaksınız ki?

Okuldan öyle çok ödev verdiler ki anlatamam. Bunca ödev yüzünden konuşma yetimi kaybetmeye başladım. Annem “Can karnın acıktı mı?” dediğinde bile cevap veremeyecek hâldeydim. Korkut ve Hayal ödev yaparken zorlanmıyorlardı.

Ben ise okula karşı zaman zaman isteksiz olabiliyordum. Ne yani? Bir tek ben mi isteksizim? Sizin de hiç okula gitmek istemediğiniz günler olmuyor mu?

HADDDİİİİ AMA!

**Oluyordur elbet!
Beni yalnız bırakmayın.**

Biliyorum, okul çok yararlı bir yer. Yeni bilgiler öğreniyoruz. Hayatımız boyunca televizyonun bize anlatmayacağı derslerin içinde kendimizce bir yaşam kuruyoruz. Düşünsenize matematik dersinde sayılarla kendimizce bir arkadaşlığımız var. Eğri büğrü üçgenlerin kendi aralarında didişmelerinin hesabını yapıyoruz.

Türkçe dersinde dilimize dair incelikleri öğreniyoruz. Yazarların çok güzel kitaplarını okuma şansımız oluyor. Size bir sır vereyim mi?

Bu güzel kitapların yazarlarından çok var ve hepsi okulda okutulmuyor. Bu yüzden de yepyeni yazarlar keşfedip hiç bilmediğimiz yeni maceralara atılabiliriz. Kulağa eğlenceli geliyor, öyle değil mi?

Ben şimdiden keyiflendim.

Yüzümdeki kocaman gülümseme, başımın ağrısını düzeltti. Kitaplar öyle özel şeyler ki, bizim hastalıklarımızı bile tedavi edebiliyor. Baksanıza, ödev yoğunluğundan kaynaklı çakma baş ağrımı bile bir çırpıda yok etti.

Bana sorarsanız eczanelerde bile kitap satılmalı!

Böylece bazı problemlerimizi güzel hikâyelerle yok edebiliriz. Hem daha bilgili oluruz hem de sıkıcı hayatın içinde eğlenmemiz için bir sebep daha olur.

Tam o esnada annemin bana seslendiğini bir kez daha işittim.

“Caaan! Bana bir kez daha cevap vermezsen, biraz sonra yanına gelip etrafındaki tüm elektrikle çalışan eşyalarını toplayacağım!” dedi. Anlaşılan annem bana sinirlenmişti.

Bir anne de bu kadar çocuğunu tehdit etmemeli canım! Alt tarafı biraz kendi kendime hayallere dalmıştım. Elektrikli eşyalar da nereden çıktı?

“EFENDİM ANNE, NE SORMUŞTUN DUYAMADIM.”

dedim kendimden utanarak.

Çünkü gayet acıkıp acıkmadığımı sormuştu. Bunu cevaplayamayacak ne vardı ki? Cevap ya evetti ya da hayır. Yine de bir mazeretin uygun olacağını dü-

şünmüştüm. Çocuk olmak çok zor, sürekli istemsizce savunmaya geçiyorsun. Sonuçta kimse suçlanmak istemez.

"Karnın acıktı mı dedim Gan! Bir daha tekrarlatma evladım. Hadi gel de cevap ver."

Annem beklentimin aksine biraz ifadesini yumuşatmıştı.

Hemen yayıldığım yerden doğrularak hızlı bir şekilde kalkıp annemin yanına koşturdum. O kadar hızlıydım ki, hoppidik hoppidik koşan bir tavşan bile bana yetişemezdi.

Yanına geldiğimde annem elinde kocaman bir kaşıkla bakıyordu. Belli ki benim cevap vermeme beklemekten usanmıştı. Bu yüzden de derin bir nefes alıp verdikten sonra ağzından tek kelime çıkmadı. Çünkü konuşma sırası bendeydi.

"Anne sen bana acıkıp acıkmadığımı sordun. Ben de sana tüm içtenliğimle cevap vermek istiyorum. Bu cevabı verirken kesinlikle samimiyim. Ama şaşırma yok tamam mı? Bana söz vermeni istiyorum." diye gereksizce konuşmayı sürdürdüm.

Annem tüm sabrıyla başını yavaşça sallayarak ona güvenebileceğimi belirtti.

Ben de ağızımdaki baklayı çıkarttım.

Yoksa konuşurken boğulurdum. Bu bir deyim. Zamanında insanlar bu tuhaf cümleleri kurmuşlar ve biz de daha tuhaf bir şekilde söylemeye devam ediyoruz. Yoksa insan olmak bu kadar tuhaf mı?

“Anne inanmazsın ama ben aç değilim. Biliyorum hayatın boyunca bu cümleyi bekledin. İşte bu o an, o an!” diyerek annemden şaşkınlıkla dolu bir tepki bekledim.

Annem ise tüm umursamazlığıyla gözlerini devirerek başını çevirip, ocaktaki yemeği karıştırmaya başladı.

Gözlerini tabii ki yere falan düşürmedi. Bu da başka bir deyim! Aldırış etmemek demek. Hoşlanmadığı bir şey karşısında bunu onaylamadığı anlamına gelebiliyor. Biliyorum, bu aralar çok sözlük okuyorum. İnşallah doğru okuyorumdur. Siz ne olur ne olmaz sözlükten kendiniz kontrol edin. Belki başka anlamları da vardır.

Annemin bu tepkisizliğine tepki vermek istediğimden ne tepki verebilirim diye düşündüm.

“Anne şaşırmadın mı? Bak ben oğlun Can! Hani her yemek davetine son sürat koşup önüme koyduğun tabakları süpüren oğlun Can! Bana bir şey demeyecek misin?” diye büyük bir heyecanla sordum.

Annem ise sakinliğini bozmadan yanıtladı.

“Can şaşıracak ne var ki? Önüne yemeği koyunca nasıl olsa yiyeceksin. Aslında söylediklerinin de bir önemi yok. Yemek saati yemek yerir.”

Ne yani istememe rağmen yemek mi yiyecektim şimdi?

“Ama anne gram açlığım yok! Olsa söylerdim. Yoksa senden niye saklayayım. Kaç yıllık annemsin. Açlığımı ilk paylaşacağım kişi bi’ tanecik annem olacaktır.” dedim.

Gram açlığım yok derken hani gram ile tartılarak alınan meyve sebze aklıma gelmişti. Açlığın bir ağırlığı

var mıydı? Bunu bilmemi beklemeyin. Sonuçta ben de bir çocuğum.

Her şeyi bilemem!

Annem ise kararlıydı.

“Can önüne koyacağım yemeği afiyetle yiyeceksin. Aç olmayabilirsin ama acıkacaksın.” diye ısrarla yemek yiyeceğimi ima ediyordu.

“Ya yemezsem?” dedim asi bir tavırla.

“Yememek gibi bir seçenek yok. Hem yemezsen aç kalırsın.” diye annem kesin bir ifade kullandı.

“Ben de onu diyorum ya! Aç değilim ben, neden zorluyorsun ki!” şeklinde isyan etmeyi sürdürdüm.

Annelere isyan edilmez. Ama anneme karşı geldiğimde annemin o güzel yüzü bazen çok komik oluyor. Bazen o komik ifadeyi görmek için arada şansımı zorluyorum. Bu sefer de öyle bir beklentiyle cevap versem de, annemin yüzündeki mimiklerde bir santimetre dahi değişim olmadı.

“Zorlamıyorum. Günün bu saatinde her zaman olduğu gibi olan bir şey bu. Şimdiden afiyet olsun.”

Annem bu cümlesiyle şimdiden ufak tartışmamızdaki galibiyeti ilan etmişti. Ancak bu kadar kolay olmayacaktı. Bir Can Avar bu ülkede her gün yetişmiyor!

“Peki anne sana bir soru sorabilir miyim?” dediğim anda annem yemeği karıştırmaya devam ederek cevap verdi: “Sor tabii ki.”

“Madem yemek yiyeceğim belliydi, neden bana acıkıp acıkmadığımı sordun?”

İşte bu! Annem buna şimdi ne yanıt verebilirdi ki? Anneciğim seni severim ama bu sefer benimle baş edemeyeceksin, üzgünüm.

Annem başını çevirerek bana doğru gülümsedi. Belli ki vereceği cevabı biliyor gibiydi.

"Hayatım sana soru sormamdaki neden belli değil mi? Çok mu acıktın, yoksa az mı acıktın diye sordum soruyu. Yoksa yemeğimi silip süpüreceğini gayet iyi biliyorum. Afacan oğlum benim" dedi annem tüm şefkatiyle.

Onun bu yumuşak tavrı, bir anlamda içimdeki rekabet etme duygusunu yok etmişti. Bu kadar güzel konuşan bir anneyle ne kadar daha tartışabilirsin ki?

Belki iki dakika daha...

“O zaman her türlü acıkıyorsam, sormana gerek yok ki! Beni direkt çağırabilirdin.” dedim olayı uzatarak.

“Şu an yanımda mısın? Evet yanımdasın. Seni çağırdım mı? Evet çağırdım. Önüne koyacağım yemeği büyük bir iştahla yiyecek misin? Evet yiyeceksin. Can konu kapanmıştır.” diyerek annem konuyu kendince kapatmıştı.

Ancak bu konuşma burada bitemezdi. Bu yüzden art arda cümlelerle düellomuzu sürdürdük. Kazanan aile içi iletişim olacaktı.

“Hayır, yemeyeceğimi!” dedim.

“YİYECEKSİN.” diye cevapladı annem.

BU NOKTADAN SONRA SÖYLEYECEKLERİM TARTIŞMAYA AÇIK DEĞİLDİ. DAHA İSRARCİ OLMALIYDIM.

“Hayır, aç değilim.”

“OLSUN YİYECEKSİN.”

“Anne beni neden anlamıyorsun?”

“AÇ OLDUĞUNU ANLIYORUM.”

“Bu durum çok sinir bozucu. Sen midemi benden daha iyi bilemezsin.” dedim anneme.

Annem ise bildiğini iddia etti.

“BİLİYORUM.”

Tam yeni bir karşılıkla annemi şaşırtıp işin içinden sıyrılacaktım ki, annem ani bir manevrayla ocaktaki yemeği tabağa koydu. Hızlı bir şekilde üzerine biraz nane ekledi. Ben cevabıma konsantre olmuşken annem üzerinde dumanlar tüten tabağı masanın üzerine bıraktı. O zaman kadar ayakta sürdürdüğüm mücadeleme yemeğin kokusu yüzünden masanın yanındaki sandalyede devam ettim. Sandalyenin üzerinde otururken yemeğin dumanı burnumdan içeri girdi, lezzetli yemeğin o tarif edilemez kokusunu içime çektim. Sanki zaman aniden yavaş bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. Yemeğin üzerinden tüten dumanlar yavaş yavaş süzülürken, annem ocağın yanında ayakta kollarını kavuşturarak beni izlemeye koyulmuştu. Yüzünde muzip bir ifade vardı.

O an ne yapabilirdim ki?

Önümde duran sahicl mi sahicl. lezzetli mi lezzetli muhteşem bir anne yemeğiydi.

O an karnımın tahmin bile edemeyeceğim kadar guruldadığını fark ettim. Sanki bu guruldama o kadar kuvvetliydi ki, evrendeki uzak gezegenlerde yaşayan tanımlayamadığımız farklı canlılar bile bu gurultuyu

duyabilirdi. O an kendimi lezzetli yemeğin etkileyiciliğine bıraktım.

Kendimi önümdeki yemeği yerken buldum. Her lokması ağızda dağılırken, tüm vücudum bu güzel yemeği alkışlıyordu. Böyle bir tat yoktu. Annem bir büyük bir mutfak şefi olmalıydı. Çünkü bu lezzeti yemeği bir aşçıdan çok usta bir şef yapabiliirdi.

NE OLDUĞUNU ANLAYAMADAN ON DAKİKA İÇİNDE BİR HIZ MOTORUYMUŞUM GİBİ YEMEĞİ BİTİRMİŞTİM. HEM DE AÇ OLMADIĞIM HÂLDE.

Annem sonuna kadar haklıydı. Bu kadının geleceği gören bir hokkabaz olduğundan şüpheleniyordum. Ama yaptığı yemeğe bakılırsa o harika annemden başkası olamazdı. O an ağızımdan ilk cümle çıktı.

“ANNE BU YEMEK BİR BAŞYAPIT. MUHTEŞEM BİR ŞEY. BOYLE BİR LEZZET OLAMAZ!”

dedim. Sözde isyana devam edecektim.

Annem ise hafif bir tebessümle cevap verdi.

**"Afiyet olsun oğlum.
Bir tabak daha?"**

Aç olmayan birine göre çok fazla yemek yemiştim.
Fakat ikinci bir табаға hayır diyemedim.

**"LÜTFEN
ANNECİĞİM."**

Annem табаğıма ikinci kez yemek koyarak, o lezzetli yemeğı bir kez daha önüme servis etmişti. Dumanını tüte tüte önümde âdeta bana göz kırpyordu. Hani şu telefonlardaki emojiler gibi bakıyordu.

Bir annemle asla tartışmaya girilmemesi gerektiğini o an anlamıştım. Çünkü annem tartışmaya başlamadan benim ciğerimi, midemi, her şeyimi biliyordu.

İkinci табаğıмı daha yavaş bir şekilde tüketirken, ağzımı şapırdatmamı annem büyük bir keyifle izledi.